

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci **žalobce CH. N.,** zastoupeného Mgr. Zbyňkem Stavinohou, advokátem se sídlem Joštova 4, Brno, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, **se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2003, čj. OAM-1774/VL-10-P17-2002, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 36 Az 673/2003, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 8. 2004, čj. 36 Az 673/2003 - 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí bylo rozhodnuto o neudělení azylu žalobci (dále též „stěžovatel“) z důvodu nesplnění podmínek uvedených v ustanoveních § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); současně bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Žalovaný v odůvodnění uvedl, že neshledal pronásledování žalobce za uplatňování politických práv; důvod udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu tedy nebyl dán. K neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaný uvedl, že žalobce požádal o udělení azylu z důvodu snahy o legalizaci pobytu na území České republiky; problémy žalobce se soukromými osobami nebyly shledány jako důvody pro udělení azylu na území České republiky, neboť se nejedná o obavu žalobce z pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný se dále vyjádřil k nesplnění podmínek pro udělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 zákona o azylu, k neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a k rozhodnutí o neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 16. 8. 2004, čj. 36 Az 673/2003 - 25, byla zamítnuta žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku soud uvedl, že námitky žalobce týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu soud neshledal důvodnými, neboť žalobce tuto námitku blíže nespecifikoval. Soud dále uvedl, že v postupu žalovaného v průběhu celého řízení o udělení azylu neshledal pochybení; důvody žalobce pro udělení azylu jsou snaha o legalizaci pobytu na území České republiky a slovní a fyzické napadání po rozepři s kamarádem v roce 1995. Soud konstatoval, že tyto důvody nejsou zákonnými důvody pro udělení azylu na území České republiky; ani v žalobě žalobce neuvedl žádnou skutečnost, jež by mohla zvrátit závěry žalovaného o neudělení azylu žalobci. Soud se dále vypořádal s otázkou nenárokovosti institutu humanitárního azylu, jehož udělení či neudělení posuzuje žalovaný na základě správního uvážení. Soud se ztotožnil i s rozhodnutím žalovaného o neexistenci překážky vycestování. Ze všech uvedených důvodů Krajský soud v Brně žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že důvod kasační stížnosti spatřuje v nezákonnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť soud prvního stupně nesprávně posoudil právní otázku. Stěžovatel tvrdí, že bylo nesprávně posouzeno, zda u něj byly dány důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, resp. podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že v jeho případě jsou dány důvody pro udělení humanitárního azylu, neboť po návratu do země původu mu hrozí fyzické napadání. Ačkoliv jsou tyto ataky vedeny ze strany soukromých osob, nejsou státní orgány v zemi původu schopny jim zabránit. Důkazy se podle sdělení stěžovatele nacházejí ve správním spise žalovaného. Proto stěžovatel navrhuje, aby napadené rozhodnutí soudu prvního stupně bylo zrušeno; současně stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že popsané problémy stěžovatele se soukromými osobami v zemi původu nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu na území České republiky. Žalovaný upozornil na skutečnost, že žalobce opustil zemi původu již v roce 1998 a o udělení azylu požádal až v roce 2002; v mezidobí na území České republiky pobýval nelegálně; proto se jeho žádost o udělení azylu jeví být účelovou. Žalovaný se dále vyjádřil k nenárokovosti institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. I pro řízení o kasační stížnosti žalovaný odkázal na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatele z řízení o udělení azylu. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvodem podané kasační stížnosti je důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. Nejvyšší správní soud taková pochybení v napadeném rozhodnutí Krajského soudu v Brně neshledal. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že splnil podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. K této námitce Nejvyšší správní soud konstatuje, že ji neshledal důvodnou, neboť žalobce v průběhu správního řízení uvedl jako důvod pro udělení azylu pronásledování ze strany soukromých osob v zemi

původu s tím, že státní orgány v zemi původu nejsou schopny mu poskytnout účinnou ochranu. Nejvyšší správní soud dospěl ve shodě se žalovaným a soudem prvního stupně k závěru, že v případě žalobce nebyly naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Soud konstatoval, že žalobce nebyl v zemi původu pronásledován ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu, neboť na základě jím uváděných skutečností nebylo možné dospět k závěru, že by státní orgány v Mongolsku svévolně odmítly žalobci pomoci. Důvodem nečinnosti policie byla podle vlastní výpovědi žalobce skutečnost, že nebyl schopen přinést důkazy pro to, že mu skutečně ze strany uvedených soukromých osob hrozí nebezpečí. Za této situace nebylo možné dospět k závěru o pronásledování žalobce ve smyslu zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud k námitce žalobce týkající se tvrzení, že soud prvního stupně nesprávně posoudil otázku udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu konstatuje, že udělení azylu podle tohoto ustanovení závisí na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoliv, to je věcí diskrečního oprávnění správního orgánu. Soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů. Jelikož soud prvního stupně takto učinil, a Nejvyšší správní soud se s jeho názorem ztotožnil, neshledal tuto námitku stěžovatele důvodnou. Nejvyšší správní soud ze všech uvedených důvodů konstatuje, že krajský soud nepochybil, když shledal zákonným rozhodnutí žalovaného, jímž nebyl žalobci udělen azyl. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. ledna 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu